

udbetalt 26 Uger efter, at Ulykken er indtraadt, medens de, som ere Medlemmer af en Sygekasse, heller ikke faa det af Anstalten førend 26 Uger efter — det er nemlig det Antal Uger, i hvilke Sygekasserne forudsættes at være forpligtede til at understøtte den tilfadedekomne. Tanken dermed er naturligvis at danne en saadan Forbindelse mellem Ulykkesforsikringsloven og Sygekasseloven, at denne Forsikringslov skulde blive en Spore for Folk til at træde ind i en Sygekasse. Jeg tror nu for det første ikke, at en saadan Spore vil være fornøden. Naar man nemlig i det hele stiller Sygekasserne paa en saadan Maade, at Fordele ved at træde ind i dem ere iøjensaldende — og det haaber jeg, skal blive Resultatet af vore Forhandlinger om denne Sag — tror jeg i og for sig ikke, at der behøves nogen stærkere Spore. Men der er ogsaa andre Veje at gaa. Vedtage vi f. Eks. den Bestemmelse, der er foreslaaet i Sygekasseloven, hvorved der er indført særdeles store Præmier til at være Medlem af en Sygekasse eller en anden saadan Kasse, tror jeg ikke paa nogen Maade, at der trænges til noget yderligere Præmiesystem. At benytte denne Sag som en Præmie for at indtræde i en Sygekasse, anser jeg for at være ganske urigtigt, og det er stridende mod de Principper, hvorpaa vi ellers bygge. Derjom man bygger denne Forsikring paa den Opfattelse, at Arbejdsgiverne ere moralsk og socialt forpligtede til at sørge for deres tilfadedekomne Arbejdere, er der ikke nogen Mening i at gøre denne saaledes for Arbejderne anerkendte Ret afhængig af noget som helst andet, af, om han tilfældigvis har været Medlem af en Sygekasse eller overhovedet har haft Anledning til at blive Medlem af en saadan, thi det er jo atter en Tilfældighed, om der i visse Egne findes en Sygekasse eller ikke. At gøre Arbejderens Ret afhængig af en saadan Tilfældighed forekommer det mig ikke lader sig gøre. At opstille en Forpligtelse, i Kraft af hvilken vi paalægge Arbejdsgiverne hele Landet over en ikke ganske ufølelig Byrde, og saa alligevel bryde Princippet i sin Rod derved, at man siger til en enkelt Arbejdsgiver: Din Arbejder bliver ikke forsørgt, fordi han ikke er i en Sygekasse — det kan man ikke gøre. Vil man ramme Arbejdsgiverne ens med Loven, maa man stille alle Arbejderne ens under Loven. Det forekommer mig derfor af mange Hensyn, at det vil være absolut det rigtige, at vi søge at give dette her foreliggende Lovforslag en saadan Form, at det kan gaa paa sine egne Ben og staa uafhængigt, hvilende paa den af os alle anerkendte

Grundfætning, at Arbejdsgiverne ere forpligtede til at sørge for deres Arbejdere. Jeg tror, at denne Sætning, ført ud i Livet gennem Loven, vil blive hjulst med stor Tilfredshed ikke alene af Arbejderne, som man søger at hjælpe derved, men ogsaa af Arbejdsgiverne, trods de Byrder, man derved paalægger dem; thi enhver Arbejdsgiver vil sikkert have Følelsen af den moralske Pligt, han har overfor tilfadedekomne Arbejdere, og dog ville de allerfleste Arbejdere ligeledes have en Følelse af, at den Byrde, der kunde komme til moralsk at paahvile Arbejdsgiveren i Tilfælde af en Ulykke, mange Gange kan overstige hans Kræfter. At alle ville være interesserede i at faa dette gennemført, anser jeg for givet, og jeg vil endog saa sige, at der er af alle vore sociale Love næppe nogen, der egner sig mere til at gøres til Genstand for Lovgivning og Tvang end netop denne Sag, fordi det her gælder om at faa Arbejdernes med. Det forekommer mig, som sagt, ikke, at det gaar an, naar vi indføre dette nye Princip i vor Lovgivning, at gøre det afhængigt af noget denne Sag ubedkommende. Man vil derimod indvende: Ja, men derjom man ikke stiller det saaledes, vil man let komme i det Tilfælde, at en Arbejder kan komme til at oppebære Understøttelse af begge Kasser, baade Ulykkesforsikringskassen og Sygekassen. Men der er meget nemt Raad for at undgaa det. Derjom man gaar ud fra, at Ulykkesforsikringen udbetales de paagældende fra Ulykkens Indtræden som Invalidforsørgelse, da er det ikke som Sygepleje, men da er det som Invalidhjælp — om midlertidig eller vedvarende afhænger af Omstændighederne. Men den, som ikke er i en Sygekasse, vil ikke have Adgang til at erholde Sygepleje, thi det har Ulykkesforsikringen ingen Ting med at gøre. Derimod bestemmer Sygekasselovforslaget, at den Hjælp, der ydes af Sygekassen, falder i 2 Arter. Der er nemlig den egentlige Sygepleje og Understøttelsen til de syge under deres Sygeleje. Det forekommer mig, at Spørgsmaalet var lettest, korrektest og naturligst løst, derjom man i Sygekasseloven blot bestemte, at for saa vidt Sygdommen hidrører fra et Ulykkestilfælde, hvorfor den paagældende nyder Understøttelse paa anden Maade, saar han ikke den Pengeunderstøttelse, som Sygekassen ellers giver ham, men derimod nok Sygepleje. I det Tilfælde kan Sporen til at være med i Sygekassen ikke svækkes ved Ulykkesforsikringsloven, thi Adgangen til Sygepleje staar ham aaben, naar han er Medlem af Sygekassen, men Adgang til Understøttelse paa Grund af Ulykkestilfælde er ham under alle